

Sygnatura akt I C 164/12

WYROK

w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

Dnia 17 września 2015 roku

Sąd Rejonowy w Żorach Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Lidia Czapła

Protokolant: Wioleta Pelaczyk

po rozpoznaniu w dniu 3 września 2015 roku w Żorach

na rozprawie sprawy

z powództwa A. G.

przeciwko W. Ś.

o zapłatę

oraz

z powództwa W. Ś.

przeciwko A. G.

o zapłatę

1) oddala powództwo;

2) zasądza od powoda A. G. na rzecz pozwanego W. Ś. kwotę 2.310,55 (dwa tysiące trzysta dziesięć złotych pięćdziesiąt pięć groszy) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

II.

1) zasądza od pozwanego A. G. na rzecz powoda W. Ś. kwotę 4.795,47 (cztery tysiące siedemset dziewięćdziesiąt pięć złotych czterdzieści siedem groszy) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku;

2) oddala powództwo w pozostałym zakresie;

3) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 437,47 (czteryście trzydzieści siedem złotych czterdzieści siedem groszy) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

4) nakazuje pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Żorach kwotę 194,17 (sto dziewięćdziesiąt cztery złote siedemnaście groszy) złote tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Powód A. G. wniósł o zasądzenie od pozwanego W. Ś. kwoty 9.036,22 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 12 maja 2011 roku oraz zwrotu kosztów procesu według norm prawem przepisanych. Na uzasadnienie żądania podał, że

proceedzi działalność gospodarczą polegającą między innymi na naprawie samochodów. W maju 2011 roku dokonał naprawy samochodu pozwanemu marki N. o numerze rejestracyjnym (...), który po naprawie został wydany w dniu 4 maja 2011 roku i nie zgłoszono żadnych zastrzeżeń, a pozwany deklarował zapłatę do dnia 11 maja 2011 roku. Wskazał, że koszt naprawy wyniósł łącznie 13.096,22 złotych i po uwzględnieniu wpłaconej zaliczki do zapłaty pozostaje dochodzona pozwem kwota. Podał, że pozwany był wielokrotnie wzywany do zapłaty, jednak bezskutecznie.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia (...)roku wydanym w sprawie o sygn. (...) orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany W. Ś. zaskarżył nakaz zapłaty w całości podnosząc zarzut nienależytego wykonania przez powoda zobowiązania, żądania obniżenia do kwoty 4.000,00 złotych ceny z powodu nienależytego, niezgodnego z umową wykonania naprawy pojazdu, nieprawidłowego określenia treści zobowiązania, żądania wynagrodzenia za wykonane naprawy ponad ustaloną kwotę i niezasadności żądania pozwu. Wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm prawem przepisanych. Przyznał, że zlecił powodowi naprawę pojazdu samochodowego marki N. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wskazując, że ustalili wynagrodzenie za wykonanie naprawy pojazdu na kwotę 7.180,00 złotych. Zarzucił, że powód wykonał naprawę pojazdu w sposób wadliwy, ustalone prace miał wykonać w terminie 14 dni, a próbował naprawić pojazd przez okres około 4 miesięcy. Ponadto, w ramach ustalonego wynagrodzenia, zobowiązał się również wykonać dodatkowe prace, a on nie posiadając wiedzy w zakresie napraw samochodów zgodził się na proponowaną przez powoda kwotę. Ponieważ wykonane naprawy okazały się wadliwe zlecił biegłemu ocenę techniczną pojazdu już po naprawie pod kątem prawidłowości i zgodności z zasadami sztuki wykonanych napraw, powód uznał wadliwość napraw i zobowiązał się do ich usunięcia, czego jednak nie uczynił.

Pozwem z dnia 24 października 2011 roku, w sprawie o sygn. akt (...) powód W. Ś. wniósł o zasądzenie od pozwanego A. G. kwoty 8.771,40 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się orzeczenia oraz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm prawem przepisanych. Na uzasadnienie żądania podał, że w lutym 2011 roku zlecił pozwanemu naprawę stanowiącego jego własność samochodu marki N. (...) o numerze rejestracyjnym (...), że zakres napraw strony ustaliły w oparciu o protokół szkody dostarczony pozwanemu, który zobowiązał się do szeregu napraw wykraczających poza uszkodzenia w nim wskazane, oraz że ustalili wynagrodzenie za zlecone pozwanemu naprawy na kwotę 7.180,00 złotych. Wskazał, że pozwany wykonał naprawy w sposób nieprawidłowy, wobec czego zlecił dokonanie ekspertyzy biegłemu w celu oceny prawidłowości wykonanych napraw, z której wynika, że naprawy pojazdu zostały dokonane z nienależytą starannością, a jego pojazd dotknięty jest w ich następstwie szeregiem wad. Pozwany uznał żądanie usunięcia stwierdzonych wad i nieprawidłowości, czego jednak nie uczynił, wobec czego zażądał obniżenia ustalonego wynagrodzenia do kwoty 4.000,00 złotych. Wskazał również, że rzeczoznawca ustalił, że koszt usunięcia wad i uszkodzeń, będących następstwem nieprawidłowych napraw wykonanych przez powoda, wynosi około 8.122,70 złotych, a koszt sporządzenia oceny technicznej oraz przygotowania pojazdu do oględzin wyniósł 648,70 złotych. Podał, że wzywał pozwanego do zapłaty dochodzonej pozwem kwoty, jednak bezskutecznie.

W odpowiedzi na pozew pozwany A. G. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów procesu według norm prawem przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, że kwota 7.180,00 złotych miała charakter orientacyjny, nie miała charakteru wiążącego, gdyż nie był to koszt ostateczny i nie obejmowała napraw dodatkowych. Zarzucił, że strony jednoznacznie ustaliły, że koszt naprawy zostanie ustalony wraz z jakością wykonanych usług (oceną) przez rzeczoznawcę biegłego sądowego, oraz że w oświadczeniu z dnia 4 maja 2011 roku powód potwierdzał prawidłowość wykonania usługi i konieczność ustalenia wartości przez biegłego, i że biegły B. L. w opinii z dnia 2 maja 2011 roku ustalił należne mu wynagrodzenie.

Postanowieniem z dnia 12 kwietnia 2012 roku Sąd Rejonowy w Żorach połączył sprawę o sygn. akt (...)ze sprawą o sygnaturze akt (...) celem ich łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Sąd ustalił:

W dniu 6 grudnia 2010 roku w Ż. na ulicy (...) doszło do zdarzenia, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd pozwanego W. Ś. marki N. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Pozwany zadzwonił do ubezpieczyciela i uzyskał informację, że przyjedzie po niego laweta, gdyż miał zamiar oddać samochód do naprawy autoryzowanemu serwisowi. Lawetą przyjechał powód A. G., który zaproponował, aby jemu oddać samochód do naprawy. Zaproponował krótki termin naprawy, 2-3 tygodnie, oraz wykonanie również naprawy wcześniejszych uszkodzeń w ramach tej szkody. Na miejscu zdarzenia strony ustaliły zakres naprawy, to jest że powód usunie wady wynikłe z kolizji oraz wycieniuje lakier na bocznych drzwiach prawych i zaszpachluje tylny zderzak, który był porysowany Przez ubezpieczyciela został sporządzony kosztorys szkody, który pozwany dostarczył powodowi. Z zakładu ubezpieczeń pozwany otrzymał odszkodowanie w wysokości 10.400,00 złotych i kwota ta miała wystarczyć na naprawę pojazdu. Pozwany przekazał powodowi kwotę 4.000,00 złotych tytułem zaliczki. Samochód po pierwszych naprawach wydany został pozwanemu z końcem lutego 2011 roku. Kiedy pozwany wracał z W. wybuchła mu chłodnica, powód holował go wówczas z autostrady, przyjął ponownie samochód na warsztat zobowiązując się dokonać naprawy i ostatecznie wydał pojazd pozwanemu w dniu 4 maja 2011 roku.

Strony ustaliły, że koszt naprawy zostanie ustalony wraz z jakością wykonanych usług (oceną) przez rzeczoznawcę biegłego sądowego i na zlecenie powoda rzeczoznawca mgr inż. B. L. w opinii z dnia 2 maja 2011 roku ustalił koszt naprawy powypadkowej pojazdu na kwotę 10.685,80 złotych brutto, a koszt naprawy dodatkowej na kwotę 2.350,42 złotych brutto. Wskazał również, że pojazd wymaga naprawy w zakresie stwierdzonych usterek po naprawach: powypadkowej i dodatkowej – zleconych przez właściciela pojazdu, że zastosowanie części używanych oryginalnych i nowych nieoryginalnych tzw. zamienników w naprawie powypadkowej pojazdu nie daje pewności co do uzyskania dobrej jakości naprawy pojazdu oraz że stwierdzone usterki po naprawie pojazdu nie stanowią zagrożenia w bezpieczeństwie ruchu pojazdów. Z kolei, na zlecenie pozwanego, rzeczoznawca mgr inż. A. P. w opinii technicznej z dnia 11 czerwca 2011 roku stwierdził, że przeprowadzone oględziny pojazdu po wykonanej naprawie reklamacyjnej wykazały, że samochód został naprawiony z nienależytą starannością, że na samochodzie jest szereg wad i uszkodzeń które należy usunąć. Koszt wykonanej usługi naprawczej wynosił około 7.174,04 złotych brutto – naprawa przodu pojazdu i 1.659,85 złotych brutto – naprawa prawej strony pojazdu. Ponadto wskazał, że koszt usunięcia wad i uszkodzeń ujawnionych podczas oględzin w dniu 9 maja 2011 roku oraz w dniu 14 maja 2011 roku wynosi około 8.122,70 złotych brutto. Koszt sporządzenia oceny technicznej oraz przygotowania pojazdu do oględzin wyniósł 648,70 złotych.

Pismem z dnia 18 maja 2011 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty dochodzonego roszczenia. Pozwany zażądał obniżenia ceny za wykonaną naprawę do kwoty 4.000 złotych.

Naprawa pojazdu pozwanego marki N. (...) została wykonana przez powoda w sposób wadliwy. Wady dotyczą powłoki lakierniczej oraz 11 elementów, których uszkodzenia kwalifikowały je do wymiany, a to zderzak przedni, amortyzator zderzaka przedniego, żaluzja wlotu powietrza, zamek pokrywy silnika, reflektor przeciwmgielny, mocowanie błotnika L i P, listwa ozdobna wnętrza, poprzeczka osi przedniej i chłodnica wody. Usunięcie wad lakierniczych wymaga ponownego lakierowania. Koszt naprawy powypadkowej z dnia 6 grudnia 2010 roku wyniósł 7.204,59 złotych, a koszt dodatkowych napraw zleconych pozwanemu wyniósł 1.789,96 złotych. Natomiast kwota usunięcia wad po dokonanej przez powoda naprawie wynosi 4.146,77 złotych.

W kolejnych naprawach pojazdu pozwanego, jakie nastąpiły w październiku 2011 roku dokonano wymiany drzwi tylnych lewych i tym samym usunięto wady lakiernicze na tych drzwiach, które powstały podczas naprawy pojazdu przez powoda. W grudniu 2011 roku dokonano lakierowania tylnego zderzaka i usunięto wady lakiernicze na tym elemencie. W związku z tymi naprawami stan pojazdu pozwanego się poprawił

(faktura VAT nr (...), k. 5; opinia biegłego z 2 maja 2011 roku nr (...), k. 7-11; pismo z dnia 18 maja 2011 roku, k. 6; treść wiadomości sms, k. 25-26; oświadczenie z dnia 4 maja 2011 roku, k. 130; oświadczenie z dnia 26 kwietnia 2011 roku, k.27; opinia techniczna nr (...), k. 35-67; kopia protokołu szkody nr (...), k. 33-34; pismo z dnia 24 maja 2011 roku wraz z dowodem nadania, k. 29-30; pismo z dnia 19 sierpnia 2011 roku wraz z dowodem nadania, k. 31-32; opinia techniczna nr (...), k. 68-64; faktura VAT nr (...) i faktura VAT nr (...), k. 10-11 akt sprawy o sygnaturze(...);

opinia z dnia 2 maja 2011 roku wraz z kalkulacją naprawy, k. 104-111; dokumenty znajdujące się aktach szkody, k. 167; oświadczenie Mad M. z dnia 2 lipca 2013 roku, faktura VAT nr (...), k. 260-263, pismo (...) S.A. w S. z dnia 27 września 2012 roku, kalkulacja naprawy numer (...) i protokół szkody w pojeździe, k. 264-268; zeznania świadków A. K., k. 131-132 i S. K., k. 132-134; przesłuchanie stron, k. 139-142; opinia biegłego sądowego, k. 187-228; opinia uzupełniająca, k. 291-311; opinia biegłego sądowego, k. 352-379; ustne wyjaśnienia biegłego, k. 405).

Powyższy stan faktyczny ustalono w oparciu o wskazane powyżej dokumenty i zeznania świadków oraz stron, których prawdziwości strony nie kwestionowały, oraz wydane w sprawie opinie biegłego, ostatecznie opinię biegłego M. R., która była zasadniczo zbieżna z opinią wcześniejszą wydaną w sprawie przez biegłego sądowego K. M.. Dano wiarę opinii biegłego sądowego albowiem jest ona konkretna i stanowcza, wydana w oparciu o specjalistyczną wiedzę. Opinia jest czytelna, przekonywująco uzasadniona i odpowiada na wszystkie pytania Sądu. Biegły rzetelnie i konkretnie odniósł się do wszystkich zgłoszonych zarzutów w ustnych wyjaśnieniach. Oddalono wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z kolejnej, trzeciej opinii biegłego sądowego uznając go za zmierzający jedynie do przedłużenia postępowania, mając na uwadze dotychczas sporządzone opinie biegłych sądowych powołanych w sprawie, a także wnioski płynące z opinii prywatnych sporządzonych na zlecenie stron.

Sąd zważył:

Powództwo A. G. nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 627¹ kodeksu cywilnego, w brzmieniu obowiązującym do dnia 24 grudnia 2014 roku, do umowy zawartej, w zakresie działalności przedsiębiorstwa przyjmującego zamówienie, z osobą fizyczną, która zamawia dzieło, będące rzeczą ruchomą, w celu niezwiązanym z jej działalnością gospodarczą ani zawodową, stosuje się odpowiednio przepisy o sprzedaży konsumenckiej. W myśl art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2002 roku o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. Nr 141 z późn. zm.), mającej zastosowanie w sprawie z uwagi na fakt, że zdarzenie miało miejsce w okresie jej obowiązywania, jeżeli towar konsumpcyjny jest niezgodny z umową, kupujący może żądać doprowadzenia go do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę albo wymianę na nowy, chyba że naprawa albo wymiana są niemożliwe lub wymagają nadmiernych kosztów. Przy ocenie nadmierności kosztów uwzględnia się wartość towaru zgodnego z umową oraz rodzaj i stopień stwierdzonej niezgodności, a także bierze się pod uwagę niedogodności, na jakie naraziłby kupującego inny sposób zaspokojenia. Stosownie zaś do art. 8 ust. 4 w/w ustawy jeżeli kupujący, z przyczyn określonych w ust. 1, nie może żądać naprawy ani wymiany albo jeżeli sprzedawca nie zdoła uczynić zadość takiemu żądaniu w odpowiednim czasie lub gdy naprawa albo wymiana narażałaby kupującego na znaczne niedogodności, ma on prawo domagać się stosownego obniżenia ceny albo odstąpić od umowy; od umowy nie może odstąpić, gdy niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową jest nieistotna. Przy określaniu odpowiedniego czasu naprawy lub wymiany uwzględnia się rodzaj towaru i cel jego nabycia.

W wyniku przeprowadzonego postępowania dowodowego ustalono, że pozwany oddał powodowi do naprawy samochód marki N. (...), że po odbiorze pojazdu ponownie oddał pojazd na warsztat powoda celem jego naprawy, którą również powód wykonał w sposób wadliwy. Łączny koszt naprawy wypadkowej i dodatkowych napraw zleconych pozwanemu wyniósł 8.994,55 złotych, natomiast kwota usunięcia wad po dokonanej przez powoda naprawie wynosi 4.146,77 złotych. Pozwany zapłacił powodowi zaliczkę w wysokości 4.000,00 złotych i domagał się obniżenia ceny do tej wysokości.

Uznano, że pozwany miał prawo domagać się stosownego obniżenia ceny i biorąc pod uwagę wnioski z opinii biegłego, który jednoznacznie stwierdził, że naprawa została wykonana w sposób wadliwy, wskazaną kwotę 4.000,00 złotych należy uznać na odpowiednią.

Skoro powód otrzymał od pozwanego przedmiotową kwotę tytułem zaliczki, powództwo jego nie zasługiwało na uwzględnienie.

Wobec powyższego, na mocy art. 8 ust. 4 ustawy z dnia 27 lipca 2002 roku o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. Nr 141 z późn. zm.) w zw. z art. 627¹ k.c., orzeczono jak w punkcie I. podpunkcie 1 sentencji.

O kosztach procesu orzeczono w oparciu o art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c., zasądając w punkcie I podpunkcie 2 sentencji od powoda jako strony przegrywającej sprawę na rzecz pozwanego kwotę 2.310,55 złotych, na którą złożyła się kwota 1.200,00 złotych tytułem wynagrodzenia pełnomocnika procesowego będącego adwokatem, kwota 34,00 złote tytułem uiszczonej opłaty skarbowej od udzielonych pełnomocnictw oraz kwota 1.076,55 złotych tytułem uiszczonych zaliczek na poczet wynagrodzenia biegłego.

Biorąc pod uwagę, że sprawę o sygn. akt (...)połączono ze sprawą o sygnaturze akt (...) celem ich łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia, a w każdej ze spraw koniecznym było zasięgnięcie opinii biegłego uznano, że łączne koszty biegłego, tj. kwota 4.347,27 złotych, będą po połowie rozliczone w każdej ze spraw, albowiem nie możliwym było ustalenie w jakiej części wynagrodzenie biegłego należne jest z tytułu czynności podjętych przez biegłego w ramach wyjaśnienia stanu faktycznego pierwszej a jakie z tytułu drugiej sprawy, czyli w sprawie z powództwa A. G. była to kwota 2.173,64 złote, a w sprawie z powództwa W. Ś. była to kwota 2.173,63 złote. Zważono, że powód tytułem zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego uiścił łącznie kwotę 3.076,55 złotych i w sprawie tej (z jego powództwa) rozliczono kwotę 1.097,09 złotych, pozostała zaliczka została zarachowana na drugą sprawę.

Powództwo W. Ś. zasługiwało w części na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 471 kodeksu cywilnego dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Stosownie zaś do art. 8 ust. 2 w/w ustawy nieodpłatność naprawy i wymiany w rozumieniu ust. 1 oznacza, że sprzedawca ma również obowiązek zwrotu kosztów poniesionych przez kupującego, w szczególności kosztów demontażu, dostarczenia, robocizny, materiałów oraz ponownego zamontowania i uruchomienia.

W wyniku przeprowadzonego postępowania dowodowego ustalono, że pozwany A. G. wykonał w sposób wadliwy naprawy samochodu marki N. (...) i kwota usunięcia wad po dokonanej naprawie wynosi 4.146,77 złotych. Ponadto, powód poniósł koszt sporządzenia oceny technicznej oraz przygotowania pojazdu do oględzin w wysokości 648,70 złotych.

Uznano, że pozwany ponosi odpowiedzialność za nienależyte wykonanie naprawy pojazdu powoda i biorąc pod uwagę wnioski z opinii biegłego, który jednoznacznie stwierdził, że naprawa została wykonana w sposób wadliwy, żądanie kwoty 4.146,77 złotych oraz kwoty 648,70 złotych należy uznać za uzasadnione.

Wobec powyższego powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części dotyczącej kwoty 4.795,47 złotych (4.146,77 złotych + 648,70 złotych).

Tym samym, na mocy art. 471 k.c. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 27 lipca 2002 roku o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. Nr 141 z późn. zm.), orzeczono jak w punkcie II. podpunkcie 1 sentencji, oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

O kosztach procesu orzeczono w oparciu o art. 100 zd. 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c., stosunkowo rozdzielając koszty procesu, biorąc pod uwagę, że powód wygrał spór w 54,67%, uiścił opłatę stosunkową od pozwu w wysokości 439,00 złotych, kwotę 1.200,00 złotych tytułem wynagrodzenia pełnomocnika procesowego będącego adwokatem oraz kwotę 17,00 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Tymczasem pozwany uiścił kwotę 1.979,46 złotych tytułem zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego, kwotę 1.200,00 złotych tytułem wynagrodzenia pełnomocnika procesowego będącego radcą prawnym oraz kwotę 17,00 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Łączna wysokość wydatków z tytułu wynagrodzenia biegłego przypadająca na tą sprawę wyniosła 2.173,63 złote, a łączna wysokość kosztów procesu 5.046,63 złotych. Ponieważ powód winien ponieść

45,33% kosztów procesu, tj. kwotę 2.287,64 złotych, a poniósł 1.656,00 złotych, natomiast pozwany winien ponieść 54,67% kosztów procesu, tj. kwotę 2.758,99 złotych, a poniósł 3.196,46 złotych, zasądzono od powoda na rzecz pozwanego różnicę stanowiącą kwotę 437,47 złotych. Jednocześnie, na podstawie art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Tekst jednolity: Dz.U. z 2014 r. poz. 1025 z późn. zm.) nakazano w punkcie II. podpunkcie 4 wyroku pobrać od powoda kwotę 194,17 złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych stanowiących wydatki, tj. część wynagrodzenia biegłego, która nie znalazła pokrycia w uiszczonych przez strony zaliczkach.